

Låt oss be för goda kallelser... till äktenskap!

Det hör till katolska familjers förhoppningar att något av barnen ska få kallelsen till präst eller ordensman eller ordenssyster. De familjer som har präster, bröder eller systrar i ordenslivet är i egna och andras ögon rika på ett annat sätt familjer, som ”bara” har barn i vanliga civila yrken. En kallelse som återkommit med konciliesfädernas beslut är de ständiga diakonerna, som kan vara gifta och ha familj. För att introducera detta ämbete måste Kyrkan motivera behovet av deras tjänst och samtidigt vara medveten om att den tar tid och kraft från familjernas behov. I det fallet är det inte lika enkelt att väga in värdet av en kallelse med dubbelt ansvar.

Det är lite märkligt att man i församlingens förböner i stora drag under kyrkoåret talar så lite om kallelsen till äktenskap. Det har kanske sina randiga och rutiga skäl att det är så. För det första är Kyrkan beroende av prästerna och ordenslivet för att kunna fungera som andlig bas för det kristna livet ute i samhället. Den andliga vilsenheten skulle utan dessa kallelser vara lika stor som i fallet med fåren som saknar en herde. För det andra är Kyrkan inte så socialt och kulturellt etablerad och accepterad i Sverige som i länder som t.ex. Polen, Filippinerna, Chile, Vietnam och andra länder som skänkt vårt land så många migranter och berikat vår kultur. Familjerna känner sig lite delade i uppfattningen att kallelsen till präst och ordensperson skulle vara så bra. Det borde lägga fältet öppet för en starkare vilja att barnen får gifta sig katolskt och bilda familj. Problemet är att de unga redan från början i skolan upptäcker hur minimal chansen att hitta en katolsk pojk- eller flickvän är. I verkligheten blir det också så att äktenskapen mellan katoliker inte blir så vanliga, som man kunde förvänta sig. Ibland drivs man därför att söka sin framtida äkta hälft i ursprungslandet med andra påföljande integrationsproblem som normala och kostsamma. Att skapa mötesformer för unga katoliker är därför egentligen lika viktigt som att inbjuda till kallelsehelger för möjliga aspiranter till det gudsvigda livet. Många unga är också tacksamma för att så mycket gott gjorts och görs för att ge tillfällen till kontakter och kamratskap bland unga katoliker, kanske med ett framtida äktenskap i sikte.

När det gäller kallelsen till äktenskap måste man också först konstatera att mycket gott gjorts och görs på församlingsnivå i relation till givna resurser både ekonomiskt och mänskligt. Problemet ligger alltså primärt på den nivån att församlingarna måste fördela ganska små resurser på alla viktiga församlingsområden. Men det finns ett annat problem som hör ihop med själva äktenskapssynen. Inte många ser äktenskapet som likvärdigt med ordenskallelserna utan som en slags sista utväg i ett kristet vägval. Det är nog här församlingen borde tänka långsiktigt pastoralt och andligt för att lyfta fram en kallelse som egentligen, både historiskt och kyrkligt, kommer först och berör fler (jfr *Lumen gentium*, n:r 35, *Apostolicam actuositatem*, n:r 11).

Det måste betonas att kallelsen till äktenskap är en riktig kallelse som Gud ger de döpta. Gud kallar på så många olika sätt och den som svarar på en kallelse kan vara säker på att kunna förverkliga sin önskan och bön att få göra Guds vilja. Jag tänker på ett annat fall som kan förefalla marginellt men som ändå är så tänkvärt. Den unge Robert Schuman – en av EU:s förgrundsgestalter – var inne på kallelsen till präst, med ganska så varmt stöd av sin mor, men lockades av sina vänner över till kallelsen som lekman med inriktning mot socialläran. Det sades sedan om honom att han gick in i lekmannens sociala kallelse ”som man inträder i ordenslivet”, alltså som en fullvärdig kallelse till att söka och göra Guds vilja. Schuman valde frivilligt celibat som lekman.

På samma sätt borde vi peka på möjligheten att inträda i det äktenskapliga livet ”som man inträder i ordenslivet”. Det går ju nämligen inte att förneka att äktenskapet lika mycket – om inte än mer – är sakramentalt och konsekreras genom löften för hela livet. Orderna har sina ordensregler och sina överhuvuden som kräver lydnad. Men det har äktenskapen också i minst lika hög grad. När Jesus säger att ”människan inte för skilja åt det som Gud har sammanfogat” så är det underbyggt av en andlig verklighet precis lika tydligt som en spiritualitet i ordenslivet. Jesu ord kan inte bara uppfattas som ett bud som måste hållas utan än mer som ett tecken på att den äktenskapliga troheten för hela livet är en spegelbild av den kärlekens enhet som finns i den treenige Guden själv och som aldrig kan upplösas. Familjen är därför i sin konsekvens med barnen som kärlekens livsfrukt en treenighetens avbild på skapelsenivån. Denna livsväg måste framhållas som genuin, fruktbarande och heliggörande genom förverkligandet av de andliga dygderna, särskilt kyskheten, som de gifta har gemensamt med dem som inte är kallade till äktenskap utan till särskild tjänst som diakon, präst, biskop, gudsvigd nunna eller munk. Att be regelbundet

i församlingen för goda kallelser till äktenskap och att fira dem är lika viktigt för Kyrkan som bönen om goda kallelser till prästerskap. Sakrament är visserligen diskreta handlingar, men inte privata utan hör till hela den troende gemenskapen. Alla vigslar, även de mellan makar som inte ofta deltar i det kyrkliga livet, borde också annonseras ut i församlingarna i kungörelser, om inte paret uttryckligen föredrar att inte bli omnämnda.